



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Jana Ferneckého a Martina Bobáka ve věci

žalobkyně: **V. D.**, státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v prohlášení zániku dočasné ochrany žalobkyně

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v prohlášení zániku dočasné ochrany žalobkyně ke dni 30. 9. 2025 byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikazuje se mu, aby obnovil stav před prohlášením zániku dočasné ochrany žalobkyně.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobkyně se svou žalobou u zdejšího soudu domáhá ochrany před postupem žalovaného, který prohlásil dne 15. 10. 2025 zánik její dočasné ochrany podle § 5 odst. 8 písm. e) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (Lex Ukrajina). Podstatou nynější věci je zejména posouzení, zda je cit. ustanovení v souladu s unijním právem, konkrétně směrnicí č. 2001/55/ES, o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob (směrnice o dočasné ochraně).
2. V žalobě uvedla, že Ukrajinu opustila již před mnoha lety. Na jaře roku 2022 získala dočasnou ochranu, kterou si prodlužovala. Dne 1. 10. 2025 navštívila pracoviště žalovaného, aby nahlásila změnu adresy, ta ji však nebyla změněna a byla instruována, aby přinesla jiný dokument. Dne 15. 10. 2025 přišla žalobkyně na pracoviště s jiným dokladem, namísto změny nahlášené adresy ji ovšem byla dočasná ochrana odejmuta (v pase vyznačena neplatnost vízového štítku). Posléze jí bylo sděleno, že jí dočasná ochrana neměla být vůbec prodloužena a hlavně, že 15. 10. 2025 to bylo 91 dní, kdy jí ubytovatel odhlásil z předchozího ubytování, a nejspíše v důsledku toho jí s ohledem na § 5 odst. 8 písm. f) Lex Ukrajina dočasná ochrana zanikla.
3. Dočasná ochrana by jí měla být obnovena, neboť je přesvědčena, že jednak změny adresy nahlásila platně a i pokud by tomu tak nebylo, připomínané ustanovení je v rozporu s unijním právem. Konkrétně jde o rozpor s čl. 8 odst. 2 směrnice o dočasné ochraně a bodem 17 preambule prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 Směrnice o dočasné ochraně (prováděcí rozhodnutí). Absence hlášeného pobytu nemůže být důvodem pro neudělení dočasné ochrany, popř. pro její zánik. Takový důvod směrnice o dočasné ochraně vůbec nezná. Směrnice přitom stanoví minimální normy, členské státy nemohou stanovit přísnější požadavky a zhoršit tak postavení vysídlených osob. Poukázala na rozsudek zdejšího soudu z 25. 9. 2025, č. j. 10 A 81/2025 - 34, jenž se již danou otázkou zabýval a rovněž obecně na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) z 5. 9. 2024, č. j. 2 Azs 111/2024 - 29.

II. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Rekapituloval, že žalobkyně dne 7. 3. 2022 obdržela vízum za účelem strpění a posléze tak byla považována za cizince, kterému byla udělena dočasná ochrana ve smyslu Lex Ukrajina. Tato dočasná ochrana jí byla opakovaně prodlužována, naposledy do 31. 3. 2026. Dne 2. 7. 2025 obdržel žalovaný žádost o zrušení pobytu (hlášení o ukončení činnosti ubytovny) s tím, že od 30. 6. 2025 na adrese hlášené i žalobkyně (konkrétně X) nikdo nepobývá. Žalovaný proto dle § 6a odst. 3 písm. a) Lex Ukrajina (patrně myšlen § 6a odst. 2; pozn. soudu) zrušil místo hlášeného pobytu k 2. 7. 2025 a přihlásil ji na adresu pracoviště žalovaného na ulici X.
5. Po 90 dnech pak došlo ze zákona k zániku dočasné ochrany, resp. pobytového oprávnění uděleného za tímto účelem (k 30. 9. 2025). Dne 15. 10. 2025 pak žalobkyně podala novou žádost o dočasnou ochranu, jež byla vyhodnocena jako nepřijatelná dle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina. Současně s tím se až dne 15. 10. 2025 dozvěděl o nové adrese žalobkyně.
6. Dále se žalovaný zevrubně vyjádřil k souladu § 5 odst. 8 písm. e) Lex Ukrajina s unijním právem. Podle něj je přesvědčení žalobkyně o rozporu daného ustanovení se směrnicí o

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

dočasné ochrany a prováděcím rozhodnutím mylné. Je důsledkem nerozlišování pobytu za účelem dočasné ochrany a dočasné ochrany jako takové. Lex Ukrajina dočasnou ochranou nerozumí dočasnou ochranu vyhlášenou prováděcím rozhodnutím, ale již samotné pobytové oprávnění podle článku 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně. Směrnice pak zakládá členským státům povinnost vydat osobám požívajícím dočasné ochrany, tedy osobám, na něž se vztahuje prováděcí rozhodnutí, povolení k pobytu. Pokud jde o proces získání tohoto pobytového oprávnění, zjevně nechává tuto otázku na vnitrostátnímu právu, stejně tak neřeší konkrétní podobu tohoto pobytového oprávnění, jeho platnost, způsob prodlužování. Jediné, co zakotvuje, je povinnost toto pobytové oprávnění osobě požívající dočasné ochrany vydat.

7. Dle žalovaného má proto členský stát možnost stanovit, za jakých podmínek platnost tohoto pobytového oprávnění skončí, zda uplynutím doby nebo na základě jiné skutečnosti. Skončení či zánik platnosti pobytového oprávnění z titulu dočasné ochrany neznámá, že takovou osobu členský stát vylučuje z dočasné ochrany úplně, tedy nad rámec čl. 28 směrnice o dočasné ochraně. V případě, že u takové osoby není dán některý z důvodů uvedených v již zmíněném čl. 28 směrnice o dočasné ochraně, je členský stát v souladu s čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně povinen vydat pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany znovu. Žádost o udělení dočasné ochrany může podat kdykoliv a kolikrát chce. Pokud by naproti tomu § 5 odst. 8 písm. e) Lex Ukrajina skutečně rozšiřoval důvody uvedené v čl. 28 směrnice o dočasné ochraně, pak by muselo z jeho textu vyplývat, že v důsledku zániku oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany není již cizinec oprávněn získat nové pobytové oprávnění za účelem dočasné ochrany.

III. Posouzení věci soudem

8. Městský soud v Praze případ posoudil na podkladě § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.). Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
9. O věci samé rozhodl bez nařízení ústního jednání. Souhlas účastníků s takovým postupem presumoval; neshledal ani důvod provádět ve věci samé dokazování a za tím účelem nařídil ústní jednání, neboť své závěry mohl učinit už jen na podkladě mezi stranami nesporných skutečností a jimi předložených listin, jež jsou oběma stranám známy a měly možnost se k nim vyjádřit (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
10. Ochranu před nezákonným zásahem může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt jen jedna z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (rozsudek NSS z 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, č. 603/2005 Sb. NSS).
11. Soud má za to, že všechny tyto podmínky jsou v projednávané věci splněny.
12. Předesílá přitom, že se blíže nezabýval okolnostmi případného nahlášení změny adresy pobytu žalobkyně. V tomto směru se tvrzení stran zcela neshodují; platí nicméně, že i kdyby se žalobkyně skutečně pokusila dne 1. 10. 2025 nahlásit novou adresu pobytu, nemění to nic na tom, že dočasná ochrana měla dle žalovaného zaniknout k 30. 9. 2025. Daná skutečnost proto není pro posouzení věci nijak určující. Určující pak není ani z důvodu, že postup

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalovaného byl nezákonný už jen proto, že § 5 odst. 8 písm. e) Lex Ukrajina nebylo možné ve věci pro jeho rozpor s unijním právem aplikovat.

13. Touto otázkou se městský soud již zabýval v žalobkyní zmíněném rozsudku 10 A 81/2025, v němž rozpor připomínaného ustanovení s unijním právem poprvé konstatoval. Na jeho závěry navázal v rozsudcích z 20. 11. 2025, č. j. 11 A 105/2025 - 45, a z 3. 12. 2025, č. j. 3 A 165/2025 - 26. Shodný právní názor, aplikovatelný i v nyní projednávané věci, tak již zaujaly tři různé senáty zdejšího soudu. Ani osmnáctý senát nenašel silný důvod se od nich odchýlit. Ze závěrů uvedených rozsudků proto i nyní vychází a v podrobnostech na ně odkazuje.
14. V první řadě soud vychází z toho, že postup žalovaného na základě § 5 odst. 8 písm. e) Lex Ukrajina může být nezákonným zásahem. Žalovaný vyznačil změnu místa pobytu žalobkyně na území v Informačním systému cizinců. Na základě uplynutí doby dle § 5 odst. 8 písm. e) Lex Ukrajina mělo dojít k zániku jejího pobytového oprávnění. Žalovaný následně vyznačil zánik žalobčina oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany a informoval jí, že její dočasná ochrana zanikla. Z uvedeného plyne, že se jednalo toliko o faktický úkon, který nepředstavuje rozhodnutí, ale zásah dle § 82 s. ř. s.
15. Splněny jsou též první, druhá a pátá podmínka výše uvedeného testu. Zánik dočasné ochrany (a jeho vyznačení) směřuje přímo proti žalobkyni, která tím pozbyla oprávnění plynoucí z dočasné ochrany na území České republiky.
16. Splněná je i podmínka třetí, jelikož se jednalo o zásah nezákonný.
17. Podle § 5 odst. 8 písm. e) Lex Ukrajina *oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany dále zaniká po uplynutí 90 dní, kdy bylo místem pobytu cizince sídlo správního orgánu podle § 6 odst. 4. Podle § 6a odst. 4 lex Ukrajina místem pobytu cizince po zrušení údaje o místě hlášeného pobytu na území České republiky je sídlo správního orgánu, který tento údaj úředně zrušil; v informačním systému cizinců je tento údaj označen jako adresa úřadu.*
18. Ustanovení § 5 odst. 8 písm. e) bylo do Lex Ukrajina vloženo novelou provedenou zákonem č. 24/2025 Sb., a to s účinností od 11. 2. 2025. Z důvodové zprávy novelizačního zákona č. 24/2025 Sb. se k novému ustanovení § 5 odst. 8 písm. e) nepodávají žádné bližší informace. Podstatou tohoto ustanovení je *ex lege* zánik pobytového oprávnění vyplývajícího z dočasné ochrany za situace, kdy po uplynutí 90 dní bylo místem pobytu cizince sídlo správního orgánu. Posuzované ustanovení je tedy na místě vnímat jako negativní následek (sankci) pro držitele dočasné ochrany, kteří místo hlášeného pobytu uvedli nesprávně či nepravdivě, potažmo po získání práv z dočasné ochrany na území České republiky přišli o právo či možnost užívat objekt, ve kterém svůj pobyt původně nahlásili, případně se na hlášeném místě fakticky nezdržují déle než 15 dnů, a tuto vadu v zákonem předvídané lhůtě neodstranili (srov. § 6a odst. 1 až 3 lex Ukrajina). Je evidentní, že zákonodárce hrozbou zánikem oprávnění k pobytu chce držitele dočasné ochrany motivovat k tomu, aby včas, řádně a pravdivě hlásili místa svého pobytu a stát tak měl přehled o tom, kde se na území České republiky nacházejí.
19. Soud ovšem souhlasí se žalobkyní, že absence hlášené adresy pobytu ve státě, který dočasnou ochranu poskytuje, nemůže být důvodem pro neudělení dočasné ochrany, respektive pro její zánik, neboť takovýto požadavek nevyplývá ze směrnice o dočasné ochraně.
20. Podle bodu 12 preambule směrnice o dočasné ochraně *z podstaty minimálních norem vyplývá pravomoc členských států v případě hromadného přílivu vysídlených osob zavádět nebo udržovat opatření příznivější pro osoby požívající dočasnou ochranu.* Dle bodu 22 preambule směrnice o

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

dočasné ochraně je nezbytné stanovit kritéria pro vyloučení některých osob z dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob.

21. Podle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany. Za tímto účelem budou vydány potřebné dokumenty nebo jiné rovnocenné doklady. Podle odst. 2 bez ohledu na dobu platnosti povolení k pobytu uvedených v odstavci 1 nesmějí členské státy osobám požívajícím dočasné ochrany přiznávat méně výhodné podmínky než ty, jež jsou stanoveny v člancích 9 až 16.
22. Správní soudy, včetně NSS v tzv. „dubnové“ judikatuře (rozsudcích z 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023 - 27, č. 4683/2025 Sb. NSS, z 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024 - 42, z 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024 - 42, a z 8. 4. 2025, č. j. 9 Azs 20/2024 - 37) a na ni navazujících soudních rozhodnutích, opakovaně konstatovaly, že udělení dočasné ochrany podle Lex Ukrajina ve skutečnosti znamená „jen“ poskytnutí dílčích práv osobám požívajícím dočasné ochrany podle prováděcího rozhodnutí, nikoli udělení, resp. přiznání dočasné ochrany jako takové. „Dočasná ochrana“ ve smyslu českých právních předpisů je tedy pouze jakousi legislativní zkratkou pro oprávnění k pobytu na území České republiky (jak je i zřejmé z § 2 Lex Ukrajina a § 2 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců). Jedná se jinými slovy o pobytové oprávnění, které jsou členské státy včetně České republiky povinny držitelům dočasné ochrany vystavit a poskytnout jim v souladu s čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně. Potud není argumentace soudu ani v rozporu s postojem žalovaného.
23. Z podstaty minimálních norem vymezených ve směrnici o dočasné ochraně ovšem vyplývá pravomoc členských států v případě hromadného přílivu vysídlených osob zavádět nebo udržovat toliko opatření příznivější pro osoby požívající dočasné ochrany. Pokud by však vnitrostátní systém byl méně příznivý, měl by členský stát zajistit doplňková práva stanovená ve směrnici o dočasné ochraně (viz bod 12 preambule směrnice o dočasné ochraně a bod 17 preambule prováděcího rozhodnutí). NSS k tomu uvedl (bod 33 rozsudku NSS 1 Azs 336/2024) následující:

Již z této skutečnosti plyne, že členské státy mají pouze omezenou možnost odepřít práva plynoucí z dočasné ochrany osobám, které ji v Unii požívají na základě rozhodnutí Rady č. 2022/382. Podle článku 8 směrnice jsou totiž povinny přijmout opatření nezbytná k zajištění pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany. Za tím účelem jim musí vydat potřebné dokumenty nebo jiné rovnocenné doklady. Jakékoli případné omezení v poskytnutí těchto práv tudíž musí být v souladu se směrnicí o dočasné ochraně a prováděcím rozhodnutím, a to pochopitelně i v případech unijním právem výslovně neupravených. Systémově se totiž jedná o vnitrostátní realizaci nároků či oprávnění přímo plynoucích z unijního práva.
24. Dokud dočasná ochrana trvá, nelze jinými slovy stanovovat omezení z ní plynoucích práv bez opory ve směrnici o dočasné ochraně. Žalovaný má jistě pravdu, že směrnice o dočasné ochraně nechává samotný konkrétní proces získávání pobytového oprávnění na vnitrostátním právu členských států. Soud ovšem připomíná, že v čl. 8 odst. 1 směrnice také jednoznačně stanoví, že členské státy učiní taková opatření, aby zajistily povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany *na celé období trvání ochrany*. Členský stát tak nemá pouze povinnost pobytové oprávnění vydat, má povinnost zajistit povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany. Této povinnosti žalovaný nedostál.
25. Obecně je ve veřejném zájmu, aby měl stát přehled o tom, kde jsou osoby disponující dočasnou ochranou ubytovány; už jen kvůli tomu, aby mohl stát těmto osobám skutečně zajistit přiměřené ubytování (srov. čl. 13 směrnice o dočasné ochraně). Pokud by totiž stát

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

neměl přehled o tom, které prostory obývají a kde se vlastně nacházejí, stěží by mohl posuzovat komu má pomoci v zajištění přiměřeného ubytování a komu s tím pomáhat nemusí, neboť si ubytování zajistí samostatně. Evidence ubytování osob disponujících dočasnou ochranou je tedy esenciálním nástrojem k tomu, aby stát dostál svým závazkům ukotveným ve směrnici o dočasné ochraně a v prováděcím rozhodnutí.

26. Je však zřejmé, že vynucovat tento legitimní cíl hrozbou zániku práv plynoucích z dočasné ochrany neodpovídá povaze směrnice o dočasné ochraně jakožto minimálního standardu poskytovaných práv. Zákonodárce tak v § 5 odst. 8 písm. e) Lex Ukrajina vytvořil nový, na směrnici o dočasné ochraně nezávislý důvod pro odnětí práv z dočasné ochrany. Tím dočasnou ochranu, byť třeba jen v určitém státě nebo na určitou dobu fakticky negoval. Oproti „dubnové“ judikatuře (srov. body 35 až 38 výše citovaného rozsudku NSS 1 Azs 336/2024) tak dle soudu v tomto případě není nepříhodné argumentovat také taxativně koncipovaným výčtem čl. 28 směrnice o dočasné ochraně, který členským státům stanoví možnosti vyloučení osob z poskytnutí dočasné ochrany. Je přitom evidentní, že obsah článku 28 směrnice o dočasné ochraně nijak nekoresponduje s obsahem § 5 odst. 8 písm. e) Lex Ukrajina.
27. Argumentaci žalovaného, že žalobkyně fakticky z dočasné ochrany vyloučena nebyla, jelikož o ni mohla požádat znovu, soud neshledal relevantní. To, že mohla o dočasnou ochranu teoreticky znovu požádat, nic nemění na tom, že § 5 odst. 8 písm. e) Lex Ukrajina jde nad rámec směrnice o dočasné ochraně a je v rozporu s požadavkem, aby členský stát zajistil trvání povolení k pobytu na celé období trvání dočasné ochrany.
28. Jak již v minulosti uvedl Soudní dvůr Evropské unie, ve všech případech, kdy se ustanovení směrnice z hlediska svého obsahu jeví jako bezpodmínečná a dostatečně přesná, jsou jednotlivci oprávněni dovolávat se jich před vnitrostátními soudy vůči státu, a to ať již v případě, že stát směrnicí včas neprovedl do vnitrostátního práva, tak i v případě, že ji provedl nesprávně (např. rozsudek z 6. 11. 2018, *Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften*, C-684/16, bod 63). To je i zde posuzovaný případ, neboť zákonodárce tím, že nad rámec směrnice o dočasné ochraně přidal podmínku, na základě které může dojít k odnětí pobytového práva vyplývajícího z dočasné ochrany; vnitrostátní úpravu pozměnil způsobem, který neodpovídá požadavkům směrnice, tj. ji provedl nesprávně.
29. Směrnice o dočasné ochraně je postavena na konstrukci, že členské státy mohou být vůči vysídleným osobám vstřícnější, nemohou se však vydat opačným směrem a stanovit těmto osobám podmínky méně příznivé. Právě to však Česká republika rozšířením důvodů pro zánik pobytového oprávnění vyplývajícího z dočasné ochrany učinila vložním § 5 odst. 8 písm. e) do Lex Ukrajina. Dané ustanovení je proto i pro obecné soudy pro rozpor s unijním právem neaplikovatelné (k tomu obdobně i žalobkyní odkazovaný rozsudek NSS 2 Azs 111/2024).
30. Nad rámec nezbytného odůvodnění soud upozorňuje, že negativní důsledek spočívající v zániku oprávnění plynoucího z dočasné ochrany je vázán čistě na postup správního orgánu (přehlášení na jinou adresu a následný zánik dočasné ochrany), o němž není cizinec požívající dočasnou ochranu nijak vyrozuměn. Nejedná se přitom o pouhý technický krok, nýbrž o úkon, který má dopad do právní sféry cizince, jenž následně může přijít o dočasnou ochranu. Žalovaný by proto měl i s ohledem na základní zásady správního řízení postupovat transparentně a o tomto zásahu dotčenou osobu vyrozumět. To jistě nic nemění na povinnosti cizince oznámit změnu místa pobytu ve smyslu § 6 odst. 10 Lex Ukrajina, nicméně vynucování splnění této povinnosti nemůže být s ohledem na výše uvedené

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

založeno na hrozbě zániku dočasné ochrany (oprávnění z něj vyplývajícího), ale případně jiným způsobem.

IV. Závěr a náklady řízení

31. Soud shledal žalobu důvodnou. Výrokem I proto v souladu s § 87 odst. 2 s. ř. s. deklaroval nezákonnost žalovaného zásahu (nad rámec žalobního petitu toliko specifikoval k jakému dni měla dle žalovaného dočasná ochrana zaniknout). Jelikož se jedná o zásah s trvajícím následky, soud výrokem II zakázal žalovanému pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikázal mu, aby obnovil stav před prohlášením zániku její dočasné ochrany (vyznačením neplatnosti vízového štítku). Z tvrzení samotného žalovaného přitom vyplývá, že žalobkyni byla ještě dříve prodloužena dočasná ochrana až do 31. 3. 2026.
32. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Od soudního poplatku byla žalobkyně osvobozena ze zákona. Ač byla v řízení úspěšná, neuplatnila ani jiné náklady řízení a soudu jiné náklady ani nevyplynuly z obsahu spisu. Soud proto výrokem III rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní též rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. února 2026

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.